

Наталія ДОРОГАВЦЕВА
(с. Устивиця Миргородського р-ну Полтавської обл.)

Письменниця, членкиня Спілки літераторів Полтавщини й Миргородського районного літоб'єднання «Діє-Слово». Народилася в с. Затіні на Полтавщині. Закінчила Великобогачанську середню школу й Харольський технікум механізації сільського господарства. Майже двадцять років працювала провідницею пасажирських вагонів на Південній залізниці.

Згодую, що вірші спочатку слухала: замість казок їх розповідав їй татко; сама ж почала писати в 5-6 років. Нині має в доробку поетичні збірки «У храмі совісті» (2006), «Кам'яно баба» (2009), «Чуєш?..» (2021), численні публікації в періодиці.

ЧУЄШ?

Чуєш, бабцю моя пра-пра...
Поміж нами – шуга століть.
Не тебе то татарин крав,
Зачарований мимохить?

А брова твоя – гнугий лук,
А твій погляд – немов стріла...
Загубився у часі звук
Твого імені. Ким ти була?

Ти ступаєш по сивій траві,
Взявши долю свою на плече,
В непокірній і дикій крові
Щось вогненне і рідне пече.

Чую голос тієї трави
І серезок твоїх передзвін:
Хочеш – вітер волоссям лови,
Бо коса твоя до колін.

Хочеш – слухай, як диха ніч
І як зорі в ріці течуть,
Як століття втікають пріч,
Як світанки тумани тчуть.

Глянь: в життя вирушає день
На своїм золотім коні.
Чуєш? Голос твої пісень
Одзивається у мені!

КАМ'ЯНА БАБА

Хто ти, звідки, з яких світів?
З-під чийого кременю-різця?
Час лице твоє не щадив,
І у тебе нема лица.

У смерканні твоїх сторіч
Твоя пам'ять іще жива?
До віками побитих пліч
Дістає степова трава.

І полин одцвітає, й спориш,
І роки пролітають гінко –
Ти не падаєш, ти стоїш,
Ти не ідол – ти просто жінка.

Послухайте: шепочуть чебреці...
І дух землі – ні з чим не порівняти.
Трави пучечок пахне у руці,
У нім – ромашка, материнка, м'ята.

Цілюща сила рідної землі,
Краплина соку, що життя дарує,
Ми живемо – великі і малі,
По всій землі одне життя вирує.